

har havt en ubegrundet Indflydelse paa Ministerens Bevægelse i denne Sag. Jeg opdagede i Sommer, at Loven af 20de November 1876 var en fuldstændig forfeilet Lov, og at denne Lov kunde vi ligesaa godt for Krigsinvalidernes Vedkommende have gjemt, til vi engang skulde have Krig igjen, idet den slet ikke angik Krigsinvaliderne. Ja, der var de 20 pCt., men det betød ikke Noget i Forhold til, hvad Fredsinvaliderne fik. Det Hele fremstillede, som om vi havde siddet her 5—6 Aar i Rigsdagen og rent glemt, at der var Krigsinvalider og kun tænkt paa de Enkelte, der vare faldne ned fra Stilladserne paa Nyholm under Skibsbygninger og Sligt. Jeg kan ikke negte, at jeg blev høilig overrasket derover, fordi det var mig klart, at, hvor lidt vi ellers vare enige om Formen, saa var hele Jemtemandsudvalget enig om det, der var Hovedhensigten, at gjøre Noget for en billig Behandling af Krigsinvaliderne og ved en mildere Bedømmelse at skaffe dem virkelige, positive Tilskud; det var man enig om fra alle Sider. Efterat vi nu have faaet dette udtalt igjennem hele Loven og specielt ved de 20 pCt., opdager pludselig en Mand, som slet ikke kjender Forholdet, og som sender Bjeer ud over hele Landet, at Folkething og Landsting i Virkeligheden rent havde glemt de stakkels Krigsinvalider. Det vil nu erindres, som antydet af min ærede Kollega fra Møen, at en Krigsminister fremkom, saavidt jeg mindes, første Gang med Forslag om 10 pCt. og siden med Forslag om 15 pCt., og endelig gif Regjeringen igjennem Aarene op til os til 20 pCt., men stadig fremhævede Regjeringen i Motiverne til disse Forslag, at disse Procenter vilde være et gjennemsnitligt Ækvivalent til Krigsinvaliderne, fordi de ikke enkeltvis kunde faae Forhøielse efter de nye Regler, og da Udvalget i Samlingen 1875—76 optog en Henstilling til den nuværende ærede Conseilspræsident og Finantsminister om desuagtet at lade de nye Regler udarbejde til Fordel saavel for de tidligere Invalider som for dem, der vare blevne det efter 1874, da mødte den høitærede Finantsminister med den Erklæring, at det kunde han ikke gjøre, dels af praktiske Hensyn, da saa Undersøgelse enkeltvis skulde foregaa af alle Invalider for at sætte dem i de forskjellige Grader i Afdelingerne, og dernæst ogsaa, fordi man ikke kunde antage, at denne Undersøgelse gjennemsnitlig kunde blive Invaliderne til Fordel, tværtimod. Vi agtede den høitærede Ministers Stilling til Sagen og tog Loven, som den var, i Forvisningen om, at den gjennemsnitlig taget vilde blive fordelagtigere og sikrere for alle Krigsinvalider,

end naar man førte dem ind under de enkelte Poster i de tre Afdelinger. Første Afdeling har i Gjennemsnit mere efter de gamle Regler plus 20 pCt. end efter de nye Regler, med anden Afdeling var Forholdet omtrent det Samme, og da det er almindelig erkjendt, at der er færre Invalider høiere oppe i Graderne i Afdelingerne end længere nede, vilde Loven, som den da affattedes, komme i Gjennemsnit Flere af dem tilgode. Kun i tredje Afdeling var der endel Forffel; men naar de Invalider, der allerede havde været det i 22 Aar, paany skulde gjøres til Gjenstand for Inddelinger i Grader — en Undersøgelse, som vi engang havde faaet Ministeren til at forlade, fordi vi ikke billigede de Medsættelser, der fremkom efter sporadiske Løgeundersøgelser i de forskjellige Distrikter, — og derpaa ansættes i nye Grader ved den nye Lov, da antog vi, at der deraf kunde komme en Medsættelse, som vilde virke uheldigere, end om de allesammen uden en saadan Undersøgelse fik en gjennemsnitlig Understøttelse. Efterat dette saaledes fra Ministeriets og fra hele Udvalgets Side var kommet frem i de foregaaende Aar, navnlig ved Udskillelsen af Invalideloven i to Love, og efter at vi vare komne lykkelig over alle disse Forhold, medens vi i Virkeligheden i Hovedsagen have arbejdet paa det Maal, som det særlig var os om at gjøre, at komme Krigsinvaliderne til Hjælp, og endte med en Lov, hvorved Krigsinvaliderne paa en praktisk og forstandig Maade vilde blive hjulpsne, møde vi sex Aar efter en Bevægelse, hvorunder man siger, at vi rent have glemt, at der var Krigsinvalider, og at vi kun have tænkt paa Fredsinvaliderne, og, mine Herrer, demme paa Ubvidenhed om Sagen reiste Bevægelse bringer man her en varm Tak; det skal man ikke gjøre. Jeg siger, at al den Slags usunde Bevægelser skal man fordømme, enten de komme paa Forsvarsvæsenets eller Invalidsvæsenets Omraade, de gjøre kun Skade. Naar det ærede Medlem fra Slagelse mener, at han med sine Forsvarsforedrag og sine Forsvarsbrødre og alle deres politiske og militære Bevægelser i Landet gjør Gavn, saa tager han storlig feil, han vil ikke derved faae Forsvarsvæsenet fremmet i den Retning, han ønsker, thi den Slags Bevægelser udspringer ofte af Misforstaaelse, Ukyndighed eller af andre Grunde. Vi leve her — jeg vil ikke sætte det i speciel Forbindelse med nærværende Forslag, jeg tager en almindelig Parallel — i et lille bitte Land, hvor vi kunne gjennemse Forholdene i det Enkelte, hvor omtrent, lad mig sige, de 25 pCt. af Befolkningen bevæge sig fremad gennem alle Rangforordningens Afdelingers forskjellige